Tableta 4.

1.mi-a atras atenţia, zilele trecute, pe tv5, un caz interesant. Cineva cu o boală congenitală i-a dat în judecată pe medicii care n-au sesizat la vreme gravitatea situaţiei şi i-au permis să se nască. Un Iov modern şi din cale-afară de pragmatic, s-ar zice. Retinita mea a devenit supărătoare în 1988, cînd aveam 20 de ani, şi şi-a încheiat munca fără ca eu să bănuiesc măcar cine-i răspînditorul genei rebele. Dar nu pe linia asta vreau să merg cu speculaţia. Ecograf nu era nici în 1968, nici în anii cînd am interiorizat ceea ce consideram eu a fi valoare în muzica şi literatura optzecistă. S-ar putea, la o analiză mai profundă, să constat că pereţii construcţiilor mele lăuntrice emit radiaţii letale, detectabile abia dupa uriaşa acumulare de know-how existenţial datorată orbirii.. Copiilor nostri măcar să nu le băgăm azbest în creiere…

2. in ultima vreme visez că lucrez iarăşi la ziar, că am un rost în viaţa, că am redevenit ceea ce fusesem pînă-n 1998, anul anul morţii mele sociale. Ciudat este faptul că vederea mea onirică e la fel de proastă ca în realitate. Succesul îmi vine din calchierea felului în care Radu Sergiu Ruba a reuşit să se impună în viaţa publică. Dimineaţa însă uit cu totul care e acea reţetă, mai ales după ce o văd pe nevastă-mea şi-i ghicesc dispreţul din tăcerea cu care îşi pregăteşte micul dejun. Are în permanenţă frustrarea celui care constată vicii ascunse la bunul de folosinţă îndelungată luat cu atîtea sacrificii